

Inquietuds d'una dona

“Es defineix la violència de gènere qualsevol acte de violència basat en la pertinença al sexe femení que tingui o pugui tenir com a resultat un dany o sofriment físic, sexual o psicològic per a la dona, així com les amenaces d'aquests actes, la coacció, o la privació arbitrària de la llibertat, tant si es produeixen a la vida pública com a la privada”. Declaració violència contra les dones, Nacions Unides, desembre 1993.

Aquesta declaració també remarcava la situació de la dona al llarg del temps, sempre dominada i discriminada per part de l'home, això ha provocat, i encara ara, que la dona pogués avançar com a persona.

Els mecanismes socials sempre han subordinat la dona respecte l'home, i si anem a països amb un nivell econòmic baix respecte a Europa, això s'incrementa. Com es podia entendre en l'entrevista del número anterior de EL CELRE a la jutgessa de Kukra Hill, això era evident.

És cert que aquí, com a la resta del món, la violència contra les dones és un fet per desgràcia molt corrent en els noticiaris. No només la violència, sinó la discriminació. A sobre, ara les dones que han vingut a viure a Catalunya des d'altres països, pateixen no només discriminació sexual, sinó també racial; bé, no totes, i no vull generalitzar, però gran part sí.

La nostra societat no està acostumada, per molt que ens dolgui, a què les dones puguin assolir un cert nivell intel·lectual, laboral, econòmic... Alguns homes ho accepten, suposo que s'adonen que ja era hora que en alguns anys es reconegués la nostra igualtat; d'altres ho mig accepten però de tant en tant els surt la vena (de mascle ibèric) palès en les pel·lícules dels anys 70 del cinema espanyol. I d'altres no ho accepten de cap manera i el que prefereixen és l'intent d'anul·lar la dona i rebaixar-la més del que ells creuen que mereix.

Crec que serveixen moltíssim les informacions sobre què fer en casos de violència, els centres d'acollida, l'ajut policial, local i proper. Moltes dones haurien de fer el cor fort i denunciar aquests fets. Ja ho hem explicat en una revista anterior, però si es vol més informació truqueu a l'Ajuntament o a l'assistent social.

Però ara em pregunto, tenint i no tenint res a veure amb això, si el Govern està fent una política de discriminació racial, política de dretes i recordatoris dels anys 70, les dones no hem de patir per la nostra condició de dones? Si ens hem d'assemblar a les dones dels fills de l'Espanya Profunda, si us plau quina por!

En aquests fills es reflecteix aquest home que no deixa ampliar els horitzons a la seva dona, una dona submissa, devotament religiosa per fugir del món on viu, bona mestressa de casa i bona mare per als fills. Però, les seves inquietuds, les seves il·lusions o fantasies, els seus desitjos..., eren aquells que el seu home li marcava. Potser sí que estic parlant d'un món que per mi és un xic

llunyà, que no puc generalitzar amb tots els casos, ja que no tots són iguals, però bé, és una manera d'enfocar un tema i donar una reflexió, no és l'única i potser errònia per a molta gent, però en fi puc opinar, dir la meua i sóc dona.

I què en penseu de la nova Llei d'Estrangeria? Voldria agrair sincerament al Parlament Basc el recurs que ha interposat contra aquesta Llei, ja que gràcies a ells això pot canviar. Agrair també a tots els ciutadans catalans l'ajuda proporcionada als tancaments dins les esglésies catalanes, a l'Església Catalana per ajudar-los... i als que creuen amb els Drets Humans i els intenten fer valer.

Si hi ha tanta gent en contra d'aquesta Llei, per què els qui hem escollit com a governants de Catalunya no l'han refusada, no han interposat recurs contra ella?

Si realment es creu que Catalunya i “Espanya va bien” malament anem, siguis qui siguis i visquis on visquis, si no tens un compte corrent amb molts zeros que pugui ajudar-te a passar del que digui el Govern i puguis viure lliurement sense preocupar-te de res.

Potser avui no és un bon dia per reflexionar sobre el món de les dones i la Llei... però com diu algun refrany, cada dia surt el sol, i cada dia pot ser el millor dia de la teua vida, ja ho deien els llatins “Carpe Diem”, viu al dia, sense pensar gaire amb el demà, doncs el demà, si no fos pels qui lluiten o pels qui intenten millorar el món dia a dia, no tindria al·licients i no seria tan inquietant.

Gràcies per llegir aquestes ratlles, espero que no us avorriu i que, d'alguna manera, reflexioneu, treballeu i us solidaritzeu amb alguna causa per embellir el món i fer-lo més agradable per viure.

Això sí, sense importar què pensen i què diuen de nosaltres aquella gent que no té res més a fer que criticar o fer mal, ja que la seva vida potser és molt trista i avorrida. Crec que s'ha de lluitar pel que es creu i estimar, perquè ens estimen. Fer mal no val la pena, ja hi ha massa “animals” en aquest món, i jo sóc animal pacífica navegant en els corrents o contracorrents d'aquesta vida.

“Aquestes ratlles han estat una sèrie de pensaments en veu alta i escrits al paper, no faig responsable a ningú, només a mi, a la meua ment”. ■

Olga Ginesta